

РЕШЕНИЕ

№ 796

гр. София, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 16.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8510** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) и във връзка с чл.87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Х. А. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , търсещ закрила от С. срещу РЕШЕНИЕ №12166 от 07.08.2023г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ , във вр. с чл.12, ал.1, т. 6 и чл. 12,ал.2,т.4 от ЗУБ е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно като не е съгласен с основните мотиви, свързани със справка от ДАНС. Позовава се на бежанската си история, като отрича да е имал проблеми с властите в С. както и да е бил член на политически партии и въоръжени групировки. Като причина за предоставяне на закрила изтъква общото положение в С., където спрямо цивилното население е налице безогледно насилие и заплаха за здравето и живота, породени от вътрешни конфликти. С оглед всичко изложено се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание –жалбоподателят, чрез адв.Н. поддържа жалбата си като отрича констатациите залегнали в становището на ДАНС. Посочва, че съгласно представената справка по отношение на лицето няма регистрирани дружества на негово име, поради което счита за неоснователно твърдението, че се цели източване на ДДС. По отношение на твърдението в справката за участие във военни действия, счита че са ирелевантни, тъй като не ставало ясно на чия страна жалбоподателят е

взел участие, поради което прави извода, че в становището не се съдържа конкретна информация, а единствено предположения.

Ответната страна – чрез юрк.К. - оспорва жалбата и моли решението като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено. Посочва, че при изготвяне на решението са спазени всички законови изисквания, като подробно е обсъдена и представената бежанска история, поради което са налице основания да му бъде отказана закрила.

Представителят на СГП– изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок на 23.08.2023г. /при връчване от 11.08.23г./ от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Не са спорни от фактическа страна констатациите на ответника, това че подадената молба за предоставяне на статут, вх. № РД 09-326/03.02.2023г. (л.59) от Х. А. Х. е последваща по смисъла на §.1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. За първи път молителят е подал молба за международна закрила с вх. № РД 09-1463 от 19.10.2020 г. на РПЦ - С..

След проверка в системата „Евродак“ л.177, е било установено, че пръстовите отпечатъци на молителя съвпадат с пръстови отпечатъци на лице, което е подавало молба за закрила в Гърция. От проведеното с чуждия гражданин интервю същият е заявил, че през 2015 г. е подал молба за международна закрила в Гърция и е получил такава на гръцка територия, а на 28.09.2020г. е подал заявление пред гръцките власти, с което доброволно се е отказал от предоставената му в Гърция международна закрила. Във връзка с това гръцките власти са информирали Република България, че отказват да приемат обратно чуждия гражданин, поради обстоятелството, че на чуждия гражданин е предоставена международна закрила на 26.05.2015г. в Република Гърция и случая не попада в предметния обхват на регламента, поради което на основание чл. 67в, т. 1 от ЗУБ, с Решение № 13423/12.02.2021 г., (л.135) решаващ орган на ДАБ-МС прекратява производството за определяне на държавата, компетентна да разглежда молбата за предоставяне на международна закрила на чуждия гражданин и продължава производството на територията на Република България.

С решение № 1384/10.05.2021г. на заместник - председателя на ДАБ-МС л.129, производството за предоставяне на международна закрила на Х. А. Х. е прекратено на основание чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗУБ. Постановеният административен акт не е обжалван и същият е влязъл в сила.

В последваща молба за международна закрила с рег. N: УП 20522 от 08.06.2021г. на ДАБ-МС (л.121) е приложил и фотокопие с превод от гръцки език на декларация/протокол за отказ от статут от 28.09.2020г..

От писмен отговор от гръцкото Министерство на миграцията и убежището изпратен на 11.02.2021г. към ДАБ-МС, се установява, че на чуждия гражданин е предоставена международна закрила. На основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, с Решение № 17-ОК/23.06.2021г. (л.119) на интервюиращ орган на ДАБ-МС, молбата на чуждия гражданин не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Административният акт не е обжалван и е влязъл в сила.

Подадена е трета последваща молба, с рег. № УП 20522 от 02.11.2021 г. на ДАБ-МС

(л. 106), с твърдение за наличието на обстоятелство от съществено значение за личното му положение, а именно, че той не е лице, ползващо се от международна закрила на територията на страна членка на ЕС представил е доказателства - фотокопии на кореспонденция чрез електронна поща от страна на отдел национална служба Д. - Гърция, в която гръцките власти са посочили, че от гръцка към българска страна е изпратен коригиращ документ относно статуса на молителя, който да потвърди, че лицето вече не се ползва с международна закрила в Гърция.

На 13.10.2021 в ДАБ-МС е получено писмо по електронната поща от Министерството на миграцията и убежището, Република Гърция от което се установява, че се касае за кореспонденция по запитване с реф. № 40537. Изпратен е отговор по отправеното на 10.12.2020 г. запитване от българска страна, съгласно който сирийският гражданин е получил статут на бежанец от гръцките власти на 25.06.2015 г., но на 28.09.2020 г. той се е отказал от статута си на бежанец (л. 160). В потвърждение на същото, гръцките власти изпращат до ДАБ-МС документ с № 12561/2020 от 28.09.2020 г.

С Решение № 37-ОК от 19.11.2021 г. (л. 92), интервюиращ орган на ДАБ-МС допуска молбата на чуждия гражданин до производство за предоставяне на международна закрила. Чужденецът е регистриран в ДАБ-МС с молба за международна закрила с вх. № РД09-2241 от 22.11.2021 г. на РПЦ – С. (л. 91).

Мотивирал е предходната си молба за международна закрила с общото положение в С.. Чужденецът е разказал, че между 2012 г. и 2013 г. в [населено място] са започнали сражения между силите на редовната армия и тези на Свободната армия, в резултат на което последните са поели контрола в града. Обяснява, че в този период, положението със сигурността се е влошило, като са се увеличили убийствата, отвличанията срещу откуп и е започнала доброволна мобилизация. По – нататък разказва, че през 2014 г. в района са започнали военни действия между организацията „Ислямска държава" (ДАЕШ) и Свободната армия, а през 2016г. са се появили кюрдските сили и до този момент те контролират града и района. Въпреки че положението в момента в града е било мирно, счита че се очаква всеки момент да избухнат сражения с участието на кюрдските сили, турската армия и редовната армия.

С решение № 5030/01.06.2022г. (л. 73) на заместник-председателя на ДАБ-МС на молителя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният акт не е обжалван и е влязъл в сила.

С молба с рег. № УП 20522 от 24.06.2022г. (л. 68) чуждият гражданин отново е поискал закрила в Република България. С решение № 26-ОК от 13.07.2022 г. (л. 64) на интервюиращия орган към ДАБ-МС, цитираната молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Постановеният административен акт не е обжалван и същият е влязъл в сила.

С молбата си в настоящото производство лицето е поискало предоставяне на статут, като в проведеното за целите на производството интервю – на (л.44) видно от което, че чужденецът отново е посочил, твърдения, които са излагани в предходните производства пред ДАБ-МС. Последният е заявил, че е пристигнал в България през 2015г.. По време на престоя си в България е работил на трудов договор във фирма на негов брат и били платени всичките му осигуровки и нямал никакви нарушения на територията на страната. Посочил е, че , че в неговия град в С. имало много кюрди и там мобилизацията в кюрдските милиции била задължителна.Твърди, че обстановката в града била напрегната, защото една бил заобиколен от турската армия , а от другата страна от сирийската армия, като и двете страни претендирали за града. Отново

твърди, че се очаква във всеки един да избухнат военни стълкновения. Посочил е, че в България работел и подпомагал финансово роднините си в С.. Не е член на политическа партия или организация, не е съден или осъждан и не е бил арестуван.

В решението е посочено, че лицето мотивира молбата си с общата обстановка на несигурност в С.. Има и позоваване на справка вх.№ЦУ – 665/19.05.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ -МС, от която се установява, че конфликтът в С. продължава да предизвиква почти невъобразима степен на разрушение върху живота на сирийския народ и върху сирийската икономика. Прието е обаче, че в страната има вътрешен въоръжен конфликт, което е основание по чл.9, ал.1 т.3 от ЗУБ за предоставянето на ХУМАНИТАРЕН статут, но е налице изключващата клауза по чл.12 от ЗУБ във връзка с изисканото по чл.58, ал.9 от ЗУБ отрицателно становище на ДАНС, поради което молбата за закрила е отхвърлена.

В СЪДЕБНОТО производство е изискана информация във връзка със становище на ДАНС (вх. № УП 20522/09.06.2023г. –л.25), като такава е представена в класифициран том.

Представена е справка за физическо или юридическо лице от ТР във връзка със становището на ДАНС.

Към делото е представена на (л.197 и сл.) справка за Сирийска Арабска Република, с вх. № ЦУ – 1317/04.09.2023г. и справка относно Сирийска Арабска Република (л. 203 и сл., с вх. № ЦУ – 1982/12.12.2023г.

СЛЕДОВАТЕЛНО СЪДЪТ приема от правна страна следното:

На първо място се установява, че ответникът притежава компетентност във връзка с чл.75, ал.1 от ЗУБ за постановяване на акта.

При издаването е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Правилен е изводът на административния орган за липсата на материално-правните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В рамките на административното производство кандидатът за закрила не е заявил причини, които да обосноват наличието на основателен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От страна на кандидата за закрила има изложени факти и обстоятелства за формиран у него страх от общата обстановка на несигурност в С., както и предположения, че във всеки един момент можело да избухнат военни стълкновения. От друга страна –няма данни за конкретно преследване по някоя от причините, изчерпателно посочени в чл. 8, ал.1 от ЗУБ. Няма твърдения за наличието на осъществено спрямо лицето „преследване“ съгласно легалната дефиниция, дадена в чл. 8, ал. 4 от ЗУБ.

Следователно решението в частта за отказан бежански статут е правилно като в частта му за наличие на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут също се приемат изводите на ответника, за които съдът не намира, че дължи обратна преценка, тъй като това би утежило положението на жалбоподателя /а именно, че не са налице

предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут/. В този аспект – органът е намерил основания за удовлетворяване на искането за закрила по чл.9 от ЗУБ, но е констатирал изключващата клауза по чл.12 от ЗУБ. Позовал се е на справка на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ – МС с вх. № ЦУ – 665/19.05.2023г. (л.26, от която се установява, че в материал на Световната банка, е отразено, че навлизайки в дванадесета година, конфликтът в С. продължава да предизвиква почти невъобразима степен на разрушение върху живота на сирийския народ и върху сирийската икономика. Над 350 000 души проверими смъртни случая са пряко приписани на конфликта досега, но броят на неуточнените жертви почти сигурно е по – висок. Повече от половината от 21 – милионното население на страната преди конфликта е разселено, както вътрешно така и съседни страни. Видно от представената по делото от ответника актуална справка относно Сирийска Арабска Република от 12.12.2023 г. се установява, че сирийските граждани са изправени пред най – тежката икономическа криза от началото на конфликта през 2011г., предизвикана от продължителния характер на конфликта, икономическите кризи в съседна Турция и Л., пандемията от коронавирус, санкциите, тежката суша и икономическите последици от войната в У.. През 2022 г. 90 % от сирийците са се намирали под прага на бедността, а най – малко 12 милиона души от приблизително оставащото население от около 16 милиона са изпитвали несигурност по отношение на осигуряването на храна, според Световната продоволствена програма. Повече от 600 000 деца са хронично недохранени, достъпът до подслон, здравеопазване, електричество, образование, обществен транспорт, вода и канализация се влошава драстично от началото на конфликта, а хората на цялата територия на С. са изправени пред недостиг на гориво и нарастващи цени на храните. Сирийското правителство (режимът на Б. А.) контролира над 60 % от общата територия на страната, включително центъра, средиземноморското крайбрежие и южната част. Освен това всички големи градски зони, включително най – големите градове Д., Х., Х. и Х., са разположени в контролираната от правителството зона. Контролът се осъществява с помощта на различни вътрешни сили за сигурност, а свързаното с конфликт насилие е спорадично, но съществува риск за сигурността поради произволни арести, изчезвания и действащи безнаказано въоръжени и престъпни групи.

Следователно съдът следва да приеме изводите на ответника за наличие на основание за предоставяне на хуманитарен статут предвид обстановката в страната по произход и хипотезите по чл.9 от ЗУБ, но трябва да се отговори на въпроса дали становището по чл.58 от ЗУБ на ДАНС е обвързващо и задължително за ответника и да се отговори на възраженията на жалбоподателя. Безспорно се касае за становище по процедура разписана в специалния закон. Не се оправдава оплакването на жалбоподателя, че административният акт е немотивиран, защото липсвали мотиви в писмото на ДАНС.

Съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 1, т. 6 ЗУБ, статут на бежанец не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност, а според чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност. Нормите са императивни, а не диспозитивни, тоест на административния орган не е предоставена преценката дали да предостави исканата с Молба вх. № РД09 – 326/03.02.2023г. от Х. А. Х. международна закрила, а напротив, има законова забрана

за предоставяне и на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Като част от административната преписка е приложено и прието като писмено доказателство писмо с рег. № RB 202001-001-03/M-6-365/20.01.2022г. на ДАНС, което е от съществено значение за обосноваване на отказа, предвид обстоятелството, че молителят представлява опасност за националната сигурност. Становището на ДАНС има обвързващо значение, защото ДАНС притежава изключителна компетентност по въпросите за защита на националната сигурност, а представеният от ДАНС официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК се ползва и с материална доказателствена сила, както и че не са предвидени нормативни разпоредби, които да позволяват неговото оспорване. Съгласно чл. 4 и чл. 41, ал. 1, т. 1 ЗДАНС, респ. чл. 58, ал. 10 ЗУБ се регламентират основните функции и дейности на ДАНС, в защита на националната сигурност, вкл. контролната дейност по отношение на пребиваване на чужденци в Република България и даване на становища по молби за закрила по ЗУБ. В случая е спазена целта на закона да даде максимално широки гаранции за защита на националната сигурност, като постановеният отказ е материално законосъобразен административен акт.

Съдът съобрази и решение по дело С-159/21 СЕС, което дава тълкуване, съгласно което член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с **немотивирано становище**, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Следователно - справката на ДАНС без да има подобно изискване, предвид степента ѝ на поверителност - е конкретизирана в две насоки -за минали действия и за бъдещи намерения на лицето. Дори да не е обоснована по отношение на бъдещите такива действия в страната ни, свързани с неправомерна дейност, то данните в справката на ДАНС за съпричаст на молителя към военните действия и то на страната на радикална ислямска организация -са достатъчни. Не е даден ред за оспорване на тази справка относно нейната обоснованост, тъй като няма допустими процесуални способности чрез които да се установят фактите, ако са изложени в същата и обратното да се

отрекат. Конкретно общата сигурност на индивидите е въздигната пред тази на конкретния субект и правата му, но това не е самоцелно, а именно с оглед националната сигурност. В случая безспорно е налице мотивирано становище на административен орган със специализирани функции, свързани с националната сигурност, на който съгласно ЗДАНС е предвидена контролната дейност по отношение на пребиваване на чужденци в Република България и даване на становища по молби за закрила по ЗУБ. Последният в проведеното административно производство е изразил становище в което ясно и недвусмислено е посочено, че чуждият гражданин представлява заплаха за националната сигурност и след като се вземе предвид трайната и последователна практика на Върховния административен съд по сходни случаи /в това число решение 11787/18.11.2021 г. постановено по адм. д. 6836/2021 г.; решение 3637/15.04.2022 г. постановено по адм. д. 12466/2021 г. и решение 7530/22.06.2021 г. постановено по адм. д. 4849/2021 г./ следва да се обоснове извода, че съобразно императивната норма на чл. 12, ал. 1, т. 6 и ал. 2, т. 4 от ЗУБ административният орган е задължен да откаже предоставяне на статут.

По отношение на принципа "non refoulement" (забрана за връщане), залегнал в чл.4, ал.3 ЗУБ, въведен с чл.33, ал.1 от Конвенцията за статута на бежанците, следва да се има предвид, че е налице хипотезата на предвидено в закона изключение. Съгласно чл.4, ал.4 ЗУБ, от правата по ал.3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност. Отрицателното становище на ДАНС е пречката, която възпрепятства приложението на горепосочения принцип, въпреки че за жалбоподателя е налице основание по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ и АО е обвързан от това становище при решението дали чужденецът може да ползва закрила. Разпоредбата на чл.4, ал.4 ЗУБ е в съответствие с чл.33, ал.2 от Конвенцията за статута на бежанците и чл.17, § 1, б."г" от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и Съвета - в този смисъл е Решение № 11787 от 18.11.2021 г. на ВАС по адм.дело № 6836/2021 г..

С оглед изложените съображения –жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 47 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Х. А. Х. търсещ закрила от С. срещу РЕШЕНИЕ №12166 от 07.08.2023г. на Председателя на

Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: